

Симфонія київських образів

Аромат часу. Його важко вловити у метушливому й гамірному житті сучасного міста, що до краю заповнене новими, зовсім іншими звуками, які забивають і руйнують гармонію, виткану з мільйонів міражів, спогадів, тіней, духів і душ людей, які населяли його впродовж тисячоліть.

Котрись з них пройшли тихо й непомітно, інші ж, наче могутні космічні тіла, прокресливши небесний звід, залишили яскраві сліди, закарбувалися в пам'яті сучасників і стали знаковими прикметами різних періодів у житті Міста.

Але не кожному вдається їх розгледіти, почути приховане багатоголосся вічної симфонії буття.

Для цього треба встати на світанку, коли місто ще не прокинулося після гамірної ночі, забути про всі буденні клопоти й проблеми, міцно заплющити очі й довго вслухатися, терпляче очікуючи, аж поки не почнуть з'являтися далекі, ледь вловимі образи, тихо зазвучать щемливі мелодії, уривки чужих розмов, почуються обережні кроки у ранковій тиші.

Лариси Пуханової

Валентина Чешко

Мабуть, саме так вчиняє відома київська художниця Лариса Пуханова, корінна киянка, випускниця Київського художнього інституту, чия виставка пройшла нещодавно у залі Культурологічного центру Українського товариства охорони пам'яток.

Творчий доробок Лариси свідчить про багатогранність її таланту, характеризує автора як вдумливого митця, уважного до найдрібніших проявів життя – мудрого філософа й водночас мрійливого романтика. Головним героєм, предметом постійного пізнання, а, може, й поклоніння, стало її рідне місто.

Краса й велич Києва незаперечні – вони гарантовані його 1500-літньою історією, унікальним природним ландшафтом, старими парками й вуличками, що стрімко збігають з гір до центру, всесвітнь-овідомими пам'ятками архітектури і мистецтва.

Київ Лариси Пуханової існує поза часом. Образи, які вона, наче медитуючи, викликає з минулого, пливають над містом-міражем, де, проступаючи крізь мереживо мерехтливих мозаїчних мазків, властивих своєрідній техніці художниці, виринають знайомі абрисы – ось золоті куполи Софії, утаємничені

куточки Києво-Печерської Лаври, витончена Андріївська церква, оповиті міфами Будинки з химерами, Замок Річарда, будинки старого Подолу, Хрещатика і далі, далі... Подорож старими вулицями зачаровує, поглинає, тішить і збуджує уяву, дає надію: Київ вічний і такий прекрасний — невже його можна так безжально й бездумно знищувати, як це роблять сучасні Герострати? А раптом вони це зрозуміють і зупиняться? (Чому б не помріяти разом з художником?)

На тлі цих майже театральних декорацій (адже, як відомо, життя — театр...), німих свідків безлічі історичних по-

дій, обережно розсуваючи тремтячу млу, проступають обличчя — ми з радістю впізнаємо: це ж Микола Яковченко зі своєю улюбленою такою, а це Олександр Вертинський і Михайло Булгаков, крокує Хрещатиком невтомний вигадник Владислав Городецький, з вікна своєї квартири у Пассажі виглядає Віктор Некрасов. А це хто ж? Вгадуємо, радіємо, упізнаючи — наче зустріли давніх друзів чи близьких родичів. І зовсім не викликає подиву, що серед відомих постатей “справжніх” київських кумирів мирно існують не менш нам знайомі улюбленці киян — на розі Прорізної й Хрещатика зупинився Великий Сліпий — Паніковський, біля Андріївської церкви здійснює “променад” одразу впізнана Проня Прокопівна, а ось і Свирид Петрович Голохвастов “собственной персоной”. Вони — законні мешканці Києва, адже ми їх упізнали... З “великими” їх зрівняла любов киян і популярність, та й, врешті-решт, усі вони наразі є “київськими міфами”.

Старе місто оживає. Здається, ми вже чуємо ностальгічну мелодію романсу, знайому лише за старими платівками. Вона торкається потаємних струн наших душ, і серця наші вдячно відзиваються, впізнаючи чи,

може, й по-новому відкриваючи її для себе, завдяки таланту й волі художника, що створив із напівзабутих образів і звуків тремтливий й прекрасну симфонію, присвячену найкращому місту у світі — Києву.

